

Rozhodnutí

Vrchní státní zastupitelství v Praze příslušné podle § 12a odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), jakožto nadřízený orgán rozhodlo o odvolání žadatele **Mgr. Dušana Dvořáka**, nar. 12. 1. 1962, bytem Ospělov 6, Ludmírov (dále jen „žadatel“), ze dne 31. 7. 2026, proti rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 30. 7. 2026, č. j. SIN 48/2026-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

takto:

Podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se odvolání **zamítá** a rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 30. 7. 2026, č. j. SIN 48/2026-12, se **potvrzuje**.

Odůvodnění:

1. Dne 26. 7. 2026 bylo Městskému státnímu zastupitelství v Praze jakožto povinnému subjektu podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím doručeno podání, jímž žadatel podle citovaného zákona požádal o poskytnutí informace o tom „*co přesně MSZ v Praze přijalo od NSZ, pod jakou spisovou značku jednotlivé dokumenty zařadilo a co z nich dále předalo VSZ v Praze a dalším státním zastupitelstvím*“. Žadatel v žádosti upozorňoval na rozpory v označení dokumentů, jimiž si mezi sebou různé stupně soustavy státního zastupitelství měly zasílat podání žadatele a požadoval tyto průvodní dokumenty spolu s informací jaká podání žadatele byla spolu s těmito dokumenty zasílána a další doplňující informace k této korespondenci mezi jednotlivými stupni soustavy státního zastupitelství (dále též jen „žádost“).

2. Povinný subjekt žádost rozhodnutím ze dne 30. 7. 2026, č. j. SIN 48/2026-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odmítl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím za aplikace obecného právního principu zákazu zneužití práva. Povinný subjekt uvedl, že z žádosti je zřejmé, že žadatel se nesnaží o získání informací pro účely veřejné diskuze či kontroly veřejné moci jakožto realizaci politického práva na informace.

3. Žadatel naopak žádostí o informace směřoval k vysvětlení problematiky vyřizování podání dle zvláštní právní úpravy (konkrétně zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „trestní řád“, a zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o státním zastupitelství“). Žadatel svou žádostí požadoval, aby s ním povinný subjekt komunikoval o jeho podáních, učiněných v režimu těchto zvláštních předpisů, jinými způsoby, než tyto předpisy samy předpokládají. Žadatel přitom dle povinného subjektu nejprve zahltí různé stupně soustavy státního zastupitelství svou rozsáhlou, nepřehlednou procesní aktivitou, kterou se patrně domáhá jiného přístupu orgánů veřejné moci k problematice nakládání s návykovými a omamnými látkami, resp. s konopím, a následně vzniklou nepřehlednou situací řeší tak, že požaduje po povinném subjektu vypracování přehledů a zasílání ucelených informací, na jejichž základě tuto

nepřehlednou situaci za žadatele vyřeší právě povinný subjekt – to vše byt' byl žadatel o způsobu vyřízení jeho podání vyrozuměn v souladu s předpisy v jejichž režimu byla podání žadatele učiněna. V režimu těchto zvláštních právních předpisů přitom povinný subjekt nemůže být nucen k tomu, aby činil rešerše, seznamy a přehledy o podáních jednotlivých podatelů.

4. Povinný subjekt dále uvedl, že žadatel svou žádostí požaduje informace, které mu buď byly dostupné (na základě povinným subjektem specifikovaných vyrozumění) nebo informace, které jsou interní korespondencí mezi jednotlivými stupni soustavy státního zastupitelství, k níž právní předpisy, v jejichž režimu jsou podání žadatele vyřizována, přístup neumožňují. Žadatel se tak jako osoba, která se snaží o prošetření jednání, o němž se domnívá, že je trestným činem, pokouší prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím získat více práv, než mu přiznává právní úprava, v jejímž režimu jsou podání žadatele vyřizována a zajistit si tak v řízení podle těchto právních předpisů privilegované postavení. Povinný subjekt dále dodal, že s ohledem na rozsah procesní aktivity žadatele by v dané věci nad rámec aplikace právního principu zákazu zneužití práva jakožto faktického důvodu pro odmítnutí žádosti o informace byly dány i důvody pro odmítnutí žádosti dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt dodal, že i kdyby nedovodil, že žadatel podanou žádostí zneužívá právo, existovaly by jiné věcné důvody pro odmítnutí jeho žádosti, zejména podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

5. Povinný subjekt konečně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že jsou v posuzované věci splněny podmínky pro odmítnutí žádosti žadatele pro zneužití práva.

6. Proti napadenému rozhodnutí podal žadatel dne 31. 7. 2026 odvolání. Žadatel ve svém odvolání nejprve shrnul předmět žádosti a okolnosti, které jej k podání žádosti vedly. Žadatel se dále vyjádřil k „selektivní rychlosti“ postupu povinného subjektu, který dle žadatele některé žádosti o informace v zákonné lhůtě nevyřídil, posuzovanou žádost však zvládl odmítnout pro zneužití práva během tří dnů.

7. K samotnému napadenému rozhodnutí žadatel uvádí, že povinný subjekt dostatečně neprokázal, že by žadatel svou žádostí zamýšlel zneužít právo. Žadatel uvádí, že odmítnout žádost pro zneužití práva dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím lze pouze tehdy, je-li ve vztahu k žádosti možné dovodit, že jejím cílem je způsobit povinnému subjektu nepřiměřenou zátěž. Povinný subjekt žádný konkrétní důkaz takového cíle v napadeném rozhodnutí neuvádí. Dle žadatele povinný subjekt v napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotí zákonné znaky zneužití práva, jak jsou vymezeny v citovaném ustanovení. Dle žadatele nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva toliko motiv žadatele, rozhodující je jaká informace je požadována. To, že evidenční stopa může žadateli sloužit k ochraně jeho práv přitom není privilegiem, ale legitimním způsobem využití informace. Povinný subjekt používá v napadeném rozhodnutí výrazy a poukazuje na skutečnosti, kterými paušálně hodnotí žadatele, aniž by tyto konkrétně aplikoval na žádost žadatele ze dne 26. 7. 2026, což judikatura výslovně odmítá.

8. Žadatel dále rozporuje alternativní tvrzení povinného subjektu, že by bylo možno žádost odmítnout dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť ne všechny požadované informace by bylo potřeba nově vytvořit. Nadto dle žadatele zákon počítá s poskytnutím informace získatelné jednoduchými úkony z informací, které povinný subjekt má. Dále, i kdyby některé informace nebylo možné poskytnout, měl povinný subjekt posoudit, zda není možné vyhovět žádosti alespoň částečně v souladu s § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím.

9. Konečně žadatel odvolání uzavírá tvrzením, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, neboť povinný subjekt v napadeném rozhodnutí zaměňuje různé důvody pro odmítnutí žádosti, označuje žádost jako „zdánlivou“, ačkoliv na druhé straně tvrdí, že splňuje formální i obsahové náležitosti, tvrdí, že jsou dány důvody odepření informací, které neopírá o konkrétní zákonnou výluky ani test nezbytnosti a nevysvětluje, jakou újmu by poskytnutí požadovaných informací mohlo způsobit ani proč není možné poskytnout informace částečně či anonymizovaně.

10. Nadřízený orgán konstatuje, že odvolání žadatele je ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím přípustné, bylo podáno včas a oprávněnou osobou. Odvolání žadatele bylo spolu se spisovým materiálem povinného subjektu předloženo nadřízenému orgánu dne 4. 8. 2026. Nadřízený orgán přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že odvolání **není důvodné**.

11. Nadřízený orgán v první řadě uvádí, že napadené rozhodnutí je na samotné hraně přezkoumatelnosti co se týče důvodů pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva. Povinný subjekt odmítl žádost žadatele podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím za užití obecného právního principu zákazu zneužití práva, jak je vymezen v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Takový postup je zcela jistě možný, neboť jak vyplývá z důvodové zprávy k novele zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž do tohoto zákona byl zaveden § 11a, toto ustanovení „do zákona výslovně zavádí možnost odmítnutí žádosti pro dva typické případy zneužití práva na informace“. Důvodová zpráva dále uvádí, že „návrh z *potencionálních případů zneužití práva na informace* specifikuje dva nejtypičtější případy, a to podle *dovoditelného účelu* podané žádosti. (...) Návrh tedy není taxativní s tím, že by postihoval veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace. Potencionálně totiž nelze vyloučit ani jiné případy zneužití práva na informace (ty bude případně dále možné „postihovat“ jako tzv. *faktické důvody* a žadatele odmítat; srov. judikatura správních soudů).“

12. Jestliže však povinný subjekt vychází z principu zákazu zneužití práva vymezeného judikaturou správních soudů, dle nadřízeného orgánu by bylo legitimní očekávat, že povinný subjekt v zájmu přesvědčivosti odůvodnění svých závěrů nejprve vymezí judikaturu, z níž v napadeném rozhodnutí vychází, následně v kontextu této judikatury definuje právní rámec, jenž bude při hodnocení posuzované věci aplikovat a konečně zdůvodní, proč je tento právní rámec vymezený zákonem a judikaturou aplikovatelný také na posuzovanou věc.

13. Namísto toho povinný subjekt hned v úvodu hodnotí žádost žadatele jako zneužití práva. Samotné vymezení důvodu, pro nějž žádost žadatele hodnotí jako zneužití práva, povinný subjekt uvádí v bodě 2. a 3. napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že žadatel se domáhá vysvětlení problematiky vyřizování podání dle zvláštní právní úpravy, požaduje, aby se povinný subjekt duplicitně zabýval podáními, o jejichž vyřízení již byl vyrozuměn a aby povinný subjekt vyvíjel vlastní aktivitu v souvislosti s vytvářením uceleného přehledu o způsobu vyřízení podání žadatele. V bodech 4. až 7. napadeného rozhodnutí pak následně v podstatě pouze opakuje to jisté (jedná se přitom o podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí). V závěru rozhodnutí povinný subjekt cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by zdůvodnil proč je tato judikatura aplikovatelná na projednávanou věc.

14. V bodě 8. napadeného rozhodnutí pak povinný subjekt uvádí, že jsou splněny důvody pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by však tento důvod uvedl do výroku napadeného rozhodnutí. Zároveň

v bodě 15. napadeného rozhodnutí uvádí, že žádost odmítá i z důvodu dle tohoto ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

15. Nadřízený orgán dále konstatuje, že jestliže povinný subjekt v bodě 8. tvrdí, že zohlednil rozsah procesní aktivity žadatele i její obsah, nikterak to nevyplývá z napadeného rozhodnutí. Povinný subjekt nijak nerozvádí v čem spočívá jím tvrzená rozsáhlá procesní aktivita žadatele ani proč tato procesní aktivita naplňuje podmínky pro odmítnutí žádosti o informace z důvodu zneužití práva dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Z napadeného rozhodnutí tak téměř není zřejmé čeho se žadatel svou procesní aktivitou domáhá a zda na základě této aktivity lze dovodit, že jejím smyslem je způsobit povinnému subjektu nepřiměřenou zátěž, případně že je naplněna fikce úmyslu způsobit nepřiměřenou zátěž ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, věta za středníkem. Dostačujícím důvodem pro aplikaci tohoto ustanovení však jistě nemůže být holé tvrzení o počtu věcí žadatele vedených u povinného subjektu.

16. Povahu podání žadatele povinný subjekt velmi stručně popisuje v bodech 4. a 5. napadeného rozhodnutí, v nichž uvádí, že žadatel vůči povinnému subjektu ale i dalším státním zastupitelstvím vyvíjí rozsáhlou, nepřehlednou procesní aktivitou, kterou se patrně domáhá jiného přístupu orgánů veřejné moci k problematice nakládání s návykovými a omamnými látkami, resp. s konopím, a že se zřejmě snaží svou procesní aktivitou domoci prošetření jednání, v němž spatřuje trestnou činnost. S ohledem na tuto část napadeného rozhodnutí nadřízený orgán jej nezrušil a věc nevrátil povinnému subjektu k novému projednání. Z předložené spisové dokumentace totiž bylo možno část procesní aktivity žadatele přezkoumat a ověřit, že skutečně svou povahou odpovídá tomu, jak ji popsal povinný subjekt.

17. Smysl a účel procesní aktivity žadatele je přitom v nyní posuzované věci tak zřejmý, že napadené rozhodnutí obстоjí i přes strohost závěrů povinného subjektu, byť nadřízený orgán považuje za vhodné podstatně tyto závěry rozvést, tím spíše, že ze spisu povinného subjektu vyplývá, že se jedná o první žádost žadatele, jež byla posouzena jako zneužití práva. Je však potřeba upozornit, že by mělo být primárně odpovědností povinného subjektu přezkoumatelně odůvodnit své rozhodnutí o žádosti. Úkolem nadřízeného orgánu by mělo být přezkoumat zákonnost rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv toto rozhodnutí nahrazovat vlastním odůvodněním.

18. Jak již však nadřízený orgán uvedl výše, po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že právní hodnocení žádosti žadatele povinným subjektem je věcně správné. Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvádí, že žadatel zatěžuje jej, ale i další orgány veřejné moci, svou rozsáhlou, nepřehlednou procesní aktivitou, jíž se domáhá změny přístupu orgánů činných v trestním řízení k nakládání s omamnými a návykovými látkami, konkrétně konopí, a že se zároveň svou procesní aktivitou domáhá prošetření jednání, v nichž spatřuje trestnou činnost. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se pak žadatel nyní posuzovanou žádostí domáhá opětovného upření pozornosti na jeho podání, o způsobu jejichž vyřízení byl vyrozuměn v režimu zvláštních právních předpisů, resp. přezkumu způsobu, jakým bylo s těmito podáními naloženo. Tím se snaží získat privilegované postavení, neboť by měl povinný subjekt žadateli poskytovat informace, které mu již byly poskytnuty, anebo informace, které by mu v režimu právních předpisů, v nichž učinil svá podání, poskytnuty nebyly. V tom povinný subjekt spatřoval zneužití práva.

19. Přezkumem spisu nadřízený orgán zjistil, že procesní aktivita žadatele je skutečně extrémně rozsáhlá. Jen povinný subjekt eviduje od roku 2005 celkem 45 věcí spojených s žadatelem, přičemž 7 z nich je evidováno v agendě SIN, dalších 39 věcí v jiných agendách. Nadřízený

orgán však doplňuje, že 45 věcí evidovaných v souvislosti s procesní aktivitou žadatele neznámá, že by žadatel učinil vůči povinnému subjektu „pouze“ 45 podání. Součástí jednoho spisu jsou často desítky podání žadatele, přičemž tato podání mívají zpravidla i desítky stran, často obsahují obtížně uchopitelné formulace v návaznosti na odkazy na jiná podání, dále jejich součástí jsou nesouvisející rozhodnutí jiných orgánů, jsou adresována většímu množství orgánů veřejné moci a směřují více procesních institutů dohromady, což z těchto podání vytváří jakousi nepřehlednou síť procesní aktivity žadatele, jíž žadatel brojí v podstatě proti jakémukoliv postupu orgánů veřejné moci, a to jakýmikoliv v úvahu připadajícími způsoby. Žadatel taktéž často učiní podání, které následně opakovaně doplní dalšími podáními opatřenými vyššími jednotkami až desítkami rozsáhlých příloh, které žadatel označuje za „důkazy“. Žadatel dále zřejmě zasílá některá podání více než jednomu orgánu činnému v trestním řízení, v důsledku čehož při vyřizování těchto podání dochází k duplicitní kumulaci těchto již tak těžko uchopitelných, rozsáhlých podání u některých ze stupňů soustavy státního zastupitelství.

20. Například ze spisu povinného subjektu 3 KZN 197/2026 (resp. 3 KZN 974/2026) vyplývá, že žadatel podal dne 27. 5. 2026 podání, označené jako *„doplnění podání a trestní oznámení ve smyslu postoupení Nejvyššího státního zastupitelství č. j. 6 NZN 1737/2026-15 ze dne 6. 5. 2026“*, v němž mj. uvedl, že podává trestní oznámení vůči *„dosud neustanoveným osobám“* jím vyjmenovaných orgánů veřejné moci a dále vůči čtyřem konkrétním bývalým či současným vedoucím státním zástupcům vrcholných stupňů soustavy státního zastupitelství. Na dalších 14 stranách textu následně žadatel popisuje skutečnosti, které dle jeho názoru prokazují *„dlouhodobou metodickou neurčitost při určování obsahu THC, rozpory mezi tvrzeními státních orgánů, absenci jednoznačně vymezeného právního základu, i dlouhodobé formalistické odmítání věcného přezkoumání podaných námitek.“* K tomuto podání žadatel přiložil celkem 7 příloh v rozsahu desítek stran, mj. např. správní žalobu na ochranu před nezákonným zásahem či návrh na povolení obnovy řízení, tedy dokumenty, z nichž na první pohled není zřejmé jak by měly souviset s předmětem jeho podání – jedná se primárně o další podání žadatele, v nichž tedy žadatel nezbytně pouze dále prezentuje své vlastní právní názory.

21. V návaznosti na vyrozumění žadatele povinným subjektem ze dne 11. 6. 2026, č. j. 3 KZN 197/2026-12 o částečném postoupení podání ze dne 27. 5. 2026 příslušným orgánům činným v trestním řízení učinil žadatel dne 16. 6. 2026 podnět k výkonu dohledu nad postupem povinného subjektu k nadřízenému orgánu jakožto neblíže vyššímu státnímu zastupitelství. Tento podnět žadatel opět doplnil podáním ze dne 2. 7. 2026, v němž zpochybňoval postup při postoupení jeho podání příslušným orgánům a zároveň zpochybňoval způsob vyřízení části jeho postoupeného podání Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4. Součástí tohoto doplnění učinil žadatel opět na první pohled zcela nesouvisející přílohu směřovanou vůči Kriminalistickému ústavu Policie České republiky a Ministerstvu vnitra České republiky, v níž mj. demonstruje zmatečnost a těžkou uchopitelnost jeho podání, když předmět této přílohy vymezuje jako podání *„ve věci stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení se stížností na nečinnost ministerstva vnitra reagovat v zákonné lhůtě na stížnost ze dne 2. června 2026 ve věci žádosti o informace ze dne 10. května 2026, její opravy a doplnění ze dne 12. května 2026, napadající sdělení NCOZ ze dne 22. května 2026 č. j. NCOZ-4324-2/ČJ-2026-4100PI a vyřízení stížnosti ze dne 1. června 2026 č. j. NCOZ-4324-4/ČJ-2026-410PI a jejího doplnění dne 3. června 2026 včetně stížnosti na nevyjádření se ministerstva vnitra k podnětu výkonu dozoru nad postupem NCOZ.“* Nadřízený orgán žadatele dne 23. 7. 2026 pod č. j. 1 VZN 1678/2026-70 vyrozuměl o tom, že v postupu povinného subjektu neshledal pochybení, a mj. žadateli sdělil, že některá jím tvrzená podání a ani vyrozumění Nejvyššího státního zastupitelství č. j. NZN 1737/2026-32 nejsou součástí spisu povinného subjektu. To bylo zřejmě spouštěčem pro další procesní aktivitu žadatele.

22. Žadatel dále učinil několik žádostí o sdělení spisových značek nejen povinnému subjektu, ale i dalších státních zastupitelství, jimž měly být části jeho podání ze dne 27. 5. 2026 postoupeny. V těchto žádostech zároveň „diktoval“ povinnému subjektu co konkrétně mají tato státní zastupitelství vyšetřit. Dne 14. 7. 2026 pak opět bez bližší věcné souvislosti žadatel zaslal povinnému subjektu podání adresované Nejvyššímu státnímu zastupitelství označené jako *„předžalobní výzva k odstranění trvajících stavů nepřezkoumatelnosti a roztržitého vyřizování podání a současně žádost o přijetí systémového opatření, věcné vyřízení otázek ze dne 15. května 2026 a posouzení podání žaloby k ochraně závažného veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s.“* v rozsahu 19 stran.

23. Dne 13. 7. 2026 žadatel učinil vůči povinnému subjektu další žádost o sdělení spisových značek, přičemž přílohou tohoto podání učinil podání adresované opět Nejvyššímu státnímu zastupitelství, v němž je uvedeno, že se jedná o *„další doplnění předžalobní výzvy“* a dále o *„podnět k výkonu dohledu nad dohledovou činností VSZ v Praze a VSZ v Olomouci“* v rozsahu 25 stran a dále správní žalobu na ochranu před nezákonným zásahem směřovanou proti Ministerstvu vnitra České republiky v rozsahu 19 stran.

24. V návaznosti na skutečnost, že část podání žadatele ze dne 27. 5. 2026, kterou povinný subjekt postoupil Městskému státnímu zastupitelství v Brně, byla povinnému subjektu tímto státním zastupitelstvím vrácena zpět pak žadatel dne 27. 7. 2026 učinil další podání vůči povinnému subjektu v němž rozporoval postup státních zastupitelství při určování státního zastupitelství příslušného k vyřízení jeho podání, formuloval vlastní předpoklady o tom jaká z jeho četných podání mají být součástí jednoho spisu povinného subjektu a vyjadřoval pochybnosti o tom, zda povinný subjekt má všechna tato podání k dispozici. Následně učinil vůči povinnému subjektu 8 požadavků, včetně určování toho která jeho podání mají být zařazena do kterých spisů povinného subjektu či jak má s těmito podáními být naloženo.

25. Ze spisu Městského státního zastupitelství v Brně, kterým byla postoupená část podání žadatele ze dne 27. 5. 2026 vrácena zpět povinnému subjektu pak vyplývá, že povinný subjekt stihl v mezidobí učinit vůči Městskému státnímu zastupitelství v Brně další tři podání, jejichž součástí jsou desítky příloh, opět na první pohled nijak nesouvisejících s podáním žadatele ze dne 27. 5. 2026, např. *„stížnost Ministerstvu vnitra České republiky podle § 175 správního řádu“*, podání opět neuchopitelně popsané jako *„dodatek ke stížnosti ze dne 26. června 2026 ... spojený s opětovným podnětem k výkonu řídicí, kontrolní a metodické působnosti Ministerstva vnitra vůči Policii České republiky, Kriminalistickému ústavu NCOZ v rozsahu zákonné působnosti ministerstva a současně spojený s opakovanou urgencí vyřízení stížnosti ze dne 2. června 2026 ve věci žádosti o informace ze dne 10. května 2026, její opravy a doplnění ze dne 12. května 2026, napadající sdělení NCOZ ze dne 22. května 2026 č. j. NCOZ-4324-2/ČJ-2026-4100PI a vyřízení stížnosti ze dne 1. června 2026 č. j. NCOZ-4324-4/ČJ-2026-410PI“*, podání adresovaná Městskému soudu v Praze či Kanceláři prezidenta republiky, opět v rozsahu desítek stran. Součástí spisu Městského státního zastupitelství v Brně pak byla i některá duplicitní podání, která učinil žadatel již přílohou podání adresovaných povinnému subjektu.

26. Toto shrnutí obsahu jednoho ze spisů povinného subjektu, byť zdaleka ne vyčerpávající, dle nadřízeného orgánu vykresluje ucelenou představu o povaze procesní aktivity žadatele. Další povinným subjektem předložené spisy tomuto obrazu zcela odpovídají. Takových spisů vedených v souvislosti s činností žadatele přitom zřejmě jen povinný subjekt eviduje desítky. Ze spisového materiálu tak vyplývá, že žadatel rozsáhle, často těžce uchopitelně, mnohdy duplicitně provádí jakési „kobercové nálety“ podání vůči širokému spektru orgánů veřejné moci, od policejních orgánů, přes státní zastupitelství, ministerstva, soudy či Kancelář

prezidenta České republiky, jejichž primárním cílem je změnit přístup orgánů činných v trestním řízení ke kriminalizaci konopí.

27. Žadatel si následně vytváří předpoklady o tom, jaká z jeho podání jsou součástí jakých spisů, tedy jaká podání jsou vyřizována jako jedna věc, a když zjistí, že tomu tak není, předpokládá, že se jedná o stav způsobený nesprávným postupem daného orgánu veřejné moci a snaží se tuto situaci došetřit jak v režimu zákona o státním zastupitelství, tak v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

28. K takovému postupu však zákon o svobodném přístupu k informacím sloužit nemůže. Žadatel nemůže v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím požadovat vysvětlení postupu povinného subjektu v režimu zvláštních právních předpisů, konkrétně v tomto případě komentovat žadatelem tvrzený rozpor mezi vyrozuměními různých státních zastupitelství vydaných v režimu těchto předpisů. Zákon o svobodném přístupu k informacím nemá soužit jako specifická forma opravného prostředku, resp. k dovysvětlení toho, proč určitý orgán veřejné moci rozhodl tak jak rozhodl či zpochybňovat, proč určité skutečnosti v rozhodnutí uvedeny nejsou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64).

29. Nadto je potřeba uvést, že žadatel sám v žádosti o informace, resp. v odvolání potvrzuje (byť opět těžko uchopitelně, neboť používá formulace neobsahující tvrzení, ale pouze odkazy na spisové značky a zřejmě předpokládá, že povinný subjekt si domyslí, čeho se žadatel dožaduje, např. „*objasněte na základě evidence vztah označení 2 KZN 55/2025-122 a 2 KZN 55/2026*“), že informace o evidenci jeho podání ze dnů 24. 7. 2026, 8. 5. 2026 a 12. 5. 2026 obdržel ve vyrozumění povinného subjektu č. j. 2 KZN 55/2026-122. Přestože je tak nyní podaná žádost o informace formulována zdánlivě objektivně, je zřejmé, že se jí žadatel domáhá, aby vedoucí státní zástupci povinného subjektu a nadřízeného orgánu opět zaměřili pozornost na postupy vedené v jeho věcech podle zvláštních právních předpisů a fakticky přezkoumávali informaci, která již žadateli byla poskytnuta, neboť se zřejmě domnívá, že by jeho „starší podání“ a jeho podání z 27. 5. 2026 měla být vedena v jednom spise jako jedna věc.

30. K tomu žadatel požaduje interní komunikaci mezi státními zastupitelstvími při předávání jeho podání, která vlastním přičiněním často zasílá věcně či místně nepříslušným orgánům a další doplňující informace, které by ale v režimu zákona o státním zastupitelství neobdržel. Zákon o státním zastupitelství přitom v § 16a a § 16b obsahuje komplexní právní úpravu pro činění podání vůči státním zastupitelstvím, vč. lhůt pro vyřízení těchto podání, případných opravných prostředků a obrany před nečinností. Stejně tak trestní řád upravuje v § 158 odst. 2 způsob, jakým jsou oznamovatelé informováni o postupu orgánů činných v trestním řízení. Žadatel tak zřejmě nevyužívá zákon o svobodném přístupu k informacím k realizaci svých politických práv, ale de facto k přezkumu (resp. ověření okolností) jeho trestní věci, a to zcela mimo rámec příslušných procesních předpisů. Tomu paradoxně odpovídá i text odvolání žadatele, který uvádí, že žádost o informace vznikla proto, že „*vyrozumění státních zastupitelství obsahují objektivně ověřitelné rozpory*“, a že žádost o informace směřuje k ověření toho „*co orgán přijal, zařadil a předal*“, tedy aby zkontroloval, zda se některé podklady žadatele při předávání mezi jednotlivými články soustavy státního zastupitelství neztratily.

31. Pokud však má žadatel za to, že některé jeho podání učiněné v režimu trestního řádu či zákona o státním zastupitelství nebylo vyřízeno, může se proti tomuto stavu bránit prostředky, které vymezují přímo tyto právní předpisy. Nadřízený orgán se tak ztotožňuje se závěry povinného subjektu, že podáním nyní posuzované žádosti se žadatel pokouší dosáhnout

určitého privilegovaného postavení, kdy je mu přiznáno více práv, než kolik by mu náleželo podle zákona v jehož režimu jsou jeho podání vyřizována, resp. se domáhá toho, aby povinný subjekt v jakémsi „paralelním režimu“ přezkoumával jeho podání a vlastní postup činěný v režimu jiných právních předpisů. V takovém jednání lze sledovat snahu žadatele o zneužití práva, neboť se objektivně existujících, zaznamenaných informací domáhá pouze domněle, přičemž primárním cílem jeho žádosti je přezkum postupu orgánů činných v trestním řízení v jeho vlastních věcech nad rámec předpisů, v jejichž režimu jsou tyto věci vyřizovány. Žadatel tak nesleduje podanou žádost veřejný zájem spočívající v kontrole výkonu veřejné moci či veřejné diskusi určitých témat, ale zcela soukromý zájem spočívající v „dohlednutí“ nad tím, aby se povinný subjekt zabýval všemi podáními žadatele. Není proto důvodná námitka žadatele, že povinný subjekt dostatečně neprokázal, že by jednání žadatele představovalo zneužití práva.

32. Co se týče jednotlivých dílčích odvolacích námitek, tak argumentace žadatele tím, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím není důvodná, neboť povinný subjekt primárně dovozoval zneužití práva tím, že se žadatel snaží žádostí o informace obcházet právní úpravu v jejímž režimu jsou jeho podání vyřizována. Žádost o informace tak byla odmítnuta z faktického důvodu aplikace právního principu zákazu zneužití práva, jak byl vymezen v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, uvedl, že *„nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“*

33. Právě tyto okolnosti dle nadřízeného orgánu povinný subjekt ve svém rozhodnutí popsal a společně s rozvedením důvodů pro odmítnutí žádosti žadatele pro zneužití práva nadřízeným orgánem lze odůvodnění tohoto postupu povinným subjektem považovat za zcela dostačující. K tvrzení žadatele, že není rozhodující úmysl žadatele, ale obsah informace, nadřízený orgán uvádí, že žadatelem citovaný rozsudek je v praxi Nejvyššího správního soudu nenásledovaný (srov. FUREK, Adam. *§ 11a [Zneužití práva na informace]*. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 827). Nadto závěr, že není rozhodující úmysl žadatele je zřejmě v rozporu s výslovným zněním právě např. § 11a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož lze žádost o informace pro zneužití práva odmítnout tehdy, pokud je možné ve vztahu k žádosti *„dovodit, že cílem žadatele je způsobit“* nátlak na fyzickou osobu či nepřiměřenou zátěž povinnému subjektu.

34. K argumentu žadatele paušalizací jeho osoby nadřízený orgán uvádí, že z odůvodnění jeho rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí povinného subjektu vyplývá, že jeho žádost o informace byla posouzena zcela individuálně, avšak v kontextu jeho dlouhodobé procesní činnosti. Kontext procesní činnosti žadatele přitom nelze opomíjet, neboť z pravidla z něj lze dovodit, že určitá žádost, byť na první pohled žádající o objektivně existující informace, představuje zneužití práva. V případě, že je procesní aktivita žadatele vedena primárně v režimu jiných právních předpisů či prostřednictvím osob, s nimiž žadatel jedná ve shodě, resp. v nich uplatňuje rozhodující vliv, je pak potřeba žádosti o informace vykládat i v kontextu této procesní aktivity, neboť žádost o informace v takovém případě naopak v podstatě „dokresluje“ žadatelovu procesní aktivitu vedenou v režimu zvláštních právních předpisů.

35. K námitce nesprávné aplikace § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízený orgán uvádí, že se touto námitkou nebude zabývat, neboť důvodem pro odmítnutí

žádosti o informace bylo zneužití práva ze strany žadatele, nikoliv to, že by žadatel nepožadoval objektivně zaznamenané informace ve smyslu citovaného ustanovení. Povinný subjekt v této části rozhodnutí pouze hypoteticky uváděl, jak by mohl postupovat v případě, že by nebyly dány předpoklady pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva. Tyto závěry povinného subjektu tak nejsou relevantní ani pro hodnocení zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu, neboť na nich povinný subjekt důvody pro odmítnutí žádosti žadatele nezaložil.

36. Konečně co se týče žadatelem tvrzených vad procesního charakteru obsažených v napadeném rozhodnutí, nadřízený orgán uvádí, že byť judikatura Nejvyššího správního soudu hovoří spíše o „zdánlivě dovoleném“ jednání či „zdánlivém výkonu práva“, nikoliv o „zdánlivé žádosti“, je smysl této formulace zřejmý. Povinný subjekt tím vyjádřil, že byť žádost žadatele z hlediska formálních i obsahových náležitostí představuje žádost o informace, z kontextu jejího podání lze dovodit, že úmyslem žadatele nebylo realizovat své politické právo na informace nýbrž dosáhnout přezkumu postupů povinného subjektu podle zákona o státním zastupitelství.

37. Dále je pravdou, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvádí, že jsou splněny i podmínky pro odmítnutí žádosti žadatele podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž z bodu 15 tohoto rozhodnutí se jeví, že i z tohoto důvodu byla žádost žadatele odmítnuta, aniž by se to promítlo do výroku napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že § 11a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím představuje pouhé zákonné ukotvení jednoho z nejtypičtějších případů zneužití práva, přičemž z důvodu zneužití práva byla žádost žadatele odmítnuta, se však nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť tuto část odůvodnění lze vnímat jako dokreslení zneužívajícího kontextu posuzované žádosti, kterou povinný subjekt odmítl za aplikace obecného právního principu zákazu zneužití práva.

38. Co se týče argumentace žadatele tím, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí uvedl potenciální důvod pro odepření části žádosti, aniž by jej opřel o zákonnou výluky [žadatel zřejmě směřuje na aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím], nadřízený orgán opakuje, že tato argumentace nemůže být relevantní za situace, kdy byla žádost žadatele odmítnuta pro zneužití práva, nikoliv podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

39. Konečně k tvrzení, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí neuvádí konkrétní újmu, kterou by mu mělo poskytnutí požadovaných informací způsobit, ani proč nelze poskytnout požadované informace částečně či anonymizovaně, nadřízený orgán taktéž uvádí, že nic z toho povinný subjekt nebyl povinen v napadeném rozhodnutí uvést, jestliže dostatečně odůvodnil, že žádost žadatele o informace představuje zneužití práva.

40. Ze všech těchto důvodů nadřízený orgán považuje odvolání za nedůvodné, napadené rozhodnutí za zákonné, proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Praha 17. srpna 2026

Mgr. Zdeněk Štěpánek
vrchní státní zástupce